

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Horizont ISPL v.o.s.**, se sídlem Koněvova 177/61, Ostrava, insolvenční správce dlužníka SKEX a.s., se sídlem Opletalova 1683/41, Praha 1, zastoupena JUDr. Jiřím Matznerem, advokátem se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Škoda Auto a.s.**, se sídlem tř. Václava Klementa 869, Mladá Boleslav, zastoupena Mgr. Vojtěchem Chloupkem, advokátem se sídlem Karolinská 707/7, Praha 8, o žalobách proti rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 6. 2023, č. j. O-527819/D22107804/2022/ÚPV a č. j. O-527820/D22107803/2022/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2024, č. j. 18 A 56/2023 - 127,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutími ze dne 18. 11. 2022, č. j. O-527819/D18033449/2018/ÚPV, a č. j. O-527820/D18033471/2018/ÚPV (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“), žalovaný zamítl přihlášky žalobkyně (coby insolvenčního správce faktické přihlašovatelky společnosti SKEX a.s., která bude dále označována rovněž jako žalobkyně) na zápis obrazové ochranné

známky (sp. zn. O-527819) v podobě: a slovní ochranné známky (sp. zn. O-527820) ve znění „ŠKODA EXPORT“, obě pro výrobky ze tříd 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 16, 17, 19, 21, 29, 30, 31, 32, 35, 36, 37, 39, 40, 41, 42, 43 a 44 Niceského třídění výrobků a služeb (dále jen „napadená označení“). Žalovaný k námitkám osoby zúčastněné na řízení shledal zápisnou nezpůsobilost podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, příslušných a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách) [dále jen „zákon o ochranných známkách“]. Dospěl k závěru, že známky namítané osobou zúčastněnou na řízení (především slovní ochranná známka ve znění „ŠKODA“ č. 111112A s prioritou ze dne 5. 11. 1929, zapsaná pro výrobky ve třídě 12 Niceského třídění výrobků a služeb) získaly pro automobily před datem podání přihlášky na českém trhu dobré jméno.

[2] Předseda žalovaného následně napadenými rozhodnutími zamítl rozklady žalobkyně proti prvostupňovým rozhodnutím. Souhlasil, že osoba zúčastněná na řízení prokázala dobré jméno namítané známky č. 111112A pro automobily a že jsou této ochranné známce napadená označení podobná ve vyšším stupni (obrazové), resp. vysokém (slovní). Díky tomu a výjimečně silnému dobrému jménu namítané známky si spotřebitelé mezi nimi velmi pravděpodobně vytvoří spojení, a to i ve vztahu k výrobkům a službám, které nejsou podobné. Je pravděpodobné, že užívání napadených označení by bez řádného důvodu neoprávněně těžilo z dobrého jména namítané známky.

[3] Žalobkyně brojila proti napadeným rozhodnutím u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobami, které městský soud spojil usnesením ze dne 27. 6. 2024, č. j. 18 A 56/2023 - 98, ke společnému projednání a napadeným rozsudkem je zamítl.

[4] Soud s odkazem na příslušnou judikaturu vysvětlil, že známka s dobrým jménem je známkou natolik silnou, že odlišuje jejího vlastníka od jiných osob bez omezení na určitý druh zboží nebo služeb. Naproti tomu u „běžné“ ochranné známky bez dobrého jména může vlastník vznášet námitky pouze proti ochranným známkám vztahujícím se ke shodným nebo podobným výrobkům či službám. V případě zásahu do dobrého jména není třeba existence shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb a označení si nemusí být natolik podobná, že je spotřebitel zamění.

[5] Městský soud neshledal důvodnou námitku, že žalovaný přezkoumatelně nevymezil ochranné známky, u nichž považuje za prokázané jejich dobré jméno. Osoba zúčastněná na řízení podala námitky jako vlastník 20 namítaných starších ochranných známek s dobrým jménem obsahujících prvek „ŠKODA“. V souvislosti s tím městský soud připustil, že závěr žalovaného, podle kterého měly získat dobré jméno „ochranné známky namítajícího, především pak slovní ochranná známka „ŠKODA“ č. 111112A s prioritou ze dne 5. 11. 1929“, mohl na první pohled působit nejednoznačně. Shledal však, že nejde o nepřezkoumatelnost prvostupňových rozhodnutí, nýbrž nanejvýš o formulační nepřesnost. Je třeba vzít v úvahu navazující část odůvodnění prvostupňových rozhodnutí, ze kterých je patrné, že veškeré další podmínky § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách žalovaný posuzoval právě prizmatem namítané známky č. 111112A. Takový postup je účelný a souladný

pokračování

se zásadou procesní ekonomie, zvláště za situace, kdy dalších 19 namítaných známek obsahuje shodný dominantní prvek „ŠKODA“. Pro úspěšné uplatnění tohoto námitkového důvodu (pro zamítnutí přihlášky) postačí, je-li dobré jméno shledáno jen u jedné z namítaných známek.

[6] Podle městského soudu osoba zúčastněná na řízení prokázala dobré jméno namítané ochranné známky. Za tímto účelem předložila 69 důkazů (např. předložila printscreen webových stránek k prodeji automobilů, ale i např. náhradních dílů, printscreeny z profilů na sociálních sítích, dále důkazy o podpoře různých oblastí společenského života – kultury, sportu, vzdělávání pod značkou obsahující slovní prvek ŠKODA/Škoda apod. – vyobrazené např. na mantinelech, na umístěných vozech atd.). Z nich se podává široká škála činností osoby zúčastněné na řízení, která zejména po roce 1989 překračuje hranice „pouhé“ výroby automobilů. Jak žalovaný, tak jeho předseda předložené důkazy vyhodnotili pečlivě, nikoliv extenzivně. Nepominuli ani důkazy předložené žalobkyní. Ve vztahu k důkazům o dobrém jménu namítaných známek soud uvedl, že u některých z nich sám předseda žalovaného dovodil jejich neprůkaznost, a vůči osobě zúčastněné na řízení tak nebyl zcela nekritický, jak tvrdí žalobkyně.

[7] Správní orgány nijak nevybočily z mantinelů daných dispoziční a projednací zásadou, neboť pouze vyhodnotily skutečnosti vyplývající z předložených důkazů. Ze správních rozhodnutí ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by doplňovaly důkazy předložené osobou zúčastněnou na řízení o vlastní podklady. Závěr, že je osoba zúčastněná na řízení historicky a dlouhodobě jedním z nejvýznamnějších českých průmyslových podniků, primárně výrobce automobilů, a že má namítaná slovní ochranná známka „ŠKODA“ silné dobré jméno a také společnost namítajícího a obecně značka Škoda dlouhodobě výjimečné postavení na českém trhu, učinil předseda žalovaného jen na základě podkladů předložených osobou zúčastněnou na řízení (srov. výsledky různých anket nejúspěšnějších firem v ČR, statistiky prodeje aut či jen název článku „*Nejlepší rok ve 122leté historii. Škoda Auto dodala rekordních 1,2 milionu vozů*“).

[8] Městský soud nepřisvědčil ani obecným námitkám brojícím proti kvalitě předložených důkazů. Jejich charakter není nikde výslovně stanoven. Osoba zúčastněná na řízení předložila k prokázání toho, jak dobré jméno ochranné známky vnímají spotřebitelé, zejména důkazy z oblasti propagace, přičemž slovní prvek „ŠKODA“ se na nich objevuje v dostatečném rozsahu. Neshledal důvodnou ani námitku, že předložené doklady neprokazují dobré jméno namítané známky ke dni podání přihlášky (tj. v období předcházejícím okamžiku podání přihlášky). I důkazy datované po dni podání přihlášky mohou mít důkazní hodnotu pro prokázání dobrého jména starší ochranné známky, pokud je z nich možné dovodit závěry zpětně k datu podání přihlášky namítané známky. Žalovaný dovozoval velmi silné dobré jméno namítané známky z dlouhodobé povahy činnosti osoby zúčastněné na řízení, včetně jejích marketingových aktivit atd. Je zřejmé, že dobré jméno ochranné známky se vytváří postupně po delší dobu (v tomto případě dokonce od roku 1929). Neexistuje jediný rozumný důvod (a žalobkyně takový ani sama nevznela) pro zpochybnění, že důkazy o dobrém jménu namítané známky ŠKODA, byť datované po podání přihlášky, se v podstatné míře váží i k době před podáním přihlášky. Správní orgány popsaly dlouhodobé aktivity osoby zúčastněné na řízení dávno před podáním přihlášek napadených označení. Datace většiny dokladů pak zjevně odpovídá tomu, že tyto podklady byly k uvedenému dni shromážděny pro účely podání námitek.

[9] K otázce podobnosti porovnávaných označení městský soud nejdříve upozornil, že žalobkyně proti závěrům žalovaného nevznesla žádné konkrétní námitky ani v rozkladu, ani v žalobě. Odvolávala se pouze na závěry rozsudků Krajského obchodního soudu v Praze ze dne 21. 12. 2000, č. j. 1 Cm 472/95 - 160 (dále jen „rozsudek obchodního soudu“), a Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 1. 2003, č. j. 3 Cmo 133/2001 - 228 (dále jen „rozsudek vrchního soudu“). Civilní soudy však neposuzovaly rozhodnutí žalovaného (tedy nešlo o posouzení zápisné způsobilosti), ale zabývaly se sporem týkajícím se zejména užívání obchodní firmy a nekalé soutěže. Tehdejší žalobci se domáhali změny obchodního jména žalované (společnost ŠKODAEXPORT, a.s., fakticky předchůdce nynější žalobkyně) a zdržení se užívání ochranných známek žalobců a označení s nimi zaměnitelných ze strany žalované. Soudy přitom uzavřely, že se neprokázalo, že by docházelo k záměně žalobců s žalovanou. Obchodní jména (firmy) dle nich nebyla zaměnitelná, a to pro dostatečně odlišující prvek „EXPORT“. Dále konstatovaly, že nedošlo k zásahu do práv k ochranným známkám žalobců. Nositel obchodní firmy ŠKODAEXPORT byl podle civilních soudů s ohledem na dlouholetou činnost zejména v době socialismu v dostatečné míře rozlišen od vlastníků označení ŠKODA (žalobců), ať již v podobě znění obchodních firem, tak i ochranných známek. Tyto závěry nejsou pro žalovaného ani zdejší soud nijak formálně závazné. Civilní soudy rozhodovaly za zcela jiného skutkového stavu (rok 2000, resp. 2003), kdy žalovaná společnost označení zřejmě ještě aktivně užívala, a na podkladě odlišného předmětu řízení. Neposuzovaly existenci dobrého jména namítané známky č. 111112A ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách a už vůbec ne ve vztahu k nynějšímu namítajícímu – osobě zúčastněné na řízení. Žalovaný své závěry zdůvodnil a vypořádal se i s prvkem „EXPORT“ a jeho relevancí pro posouzení podobnosti označení, přičemž žalobkyně v tomto směru nevznáší konkurenční argumentaci.

[10] Poukaz žalobkyně na nároky z práva k všeobecně známé známce podle § 15 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, nepovažoval soud za přílehlavý, neboť tuto rovinu civilní soudy výslovně neposuzovaly. Žalobci uplatňovali práva ze zapsaných ochranných známek, nadto ochranná známka s dobrým jménem není to stejné jako všeobecně známá známka. První z nich je formalizovaná zápisem do rejstříku, naopak všeobecně známá známka nikoliv (svou všeobecnou známost získala navzdory tomu, že nebyla formálně registrovanou). Městský soud naopak poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 As 30/2007 - 212, který se týkal návrhu na prohlášení za neplatnou ochrannou známku společnosti ŠKODAEXPORT, a.s.

č. 179319 ve tvaru . Správní soudy v této kauze poukázaly na to, že většině veřejnosti se pod výrazem „ŠKODA“ vybaví v první řadě společnost vyrábějící v Mladé Boleslavi automobily téže značky (nynější osoba zúčastněná na řízení) s tím, že připustily zaměnitelnost napadené ochranné známky s tímto subjektem.

[11] K podmínce těžení z dobrého jména/rozlišovací způsobilosti městský soud uvedl, že námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách neváže zamítnutí přihlášky ochranné známky na shodnost či podobnost výrobků a služeb. Přihlašované označení lze nezapsat i pro nepodobné výrobky a služby. Přístup žalovaného, zejména na podkladě závěru o velmi silném dobrém jménu namítané známky č. 111112A, resp. riziku těžení z dobrého jména či rozlišovací způsobilosti, považuje soud za logický a přezkoumatelně zdůvodněný. V kontextu odkazu žalobkyně na rozhodnutí žalovaného ve věci „AAA vs. AAA Club – Escort Praha“ uvedl, že žalovaný nevybočil ze své rozhodovací praxe, neboť vyhodnocení naplnění námitkových důvodů je přísně individuální

pokračování

a závěry učiněné na podkladě určitých označení a určitých účastníků řízení nejsou přenositelné na zcela jiná označení a mezi odlišnými účastníky.

[12] Městský soud nepřisvědčil žalobkyni, že měla k užívání ochranné známky řádný důvod, neboť v roce 2011 nabyla na základě kupní smlouvy o převodu podniku od společnosti PA EXPORT a. s. veškerá průmyslová práva a jiná práva vyplývající z duševního vlastnictví, a to včetně práv k napadeným označením. Ačkoliv nepochybně, že na žalobkyni by spolu s převodem podniku práva k zapsaným či nezapsaným označením s prvkem „ŠKODA“ přešla i bez výslovného ujednání ve smlouvě, nicméně na žalobkyni tímto způsobem práva k označení „ŠKODAEXPORT“ přejít nemohla, neboť jimi prodávající již podle všeho nedisponoval. Práva k obchodní známce a obchodní firmě přešla již v roce 2008 na společnost ŠKODAEXPORT s.r.o. Společnost PA EXPORT a.s. v době uzavření kupní smlouvy se žalobkyní s označeními ŠKODAEXPORT již nedisponovala. Co se týče údajných práv k nezapsaným označením, upozornil soud, že institut práv k nezapsanému označení se vztahuje právě k možnému nerušenému užívání nezapsaných označení, jako argument pro zápis ochranné známky však působí nepatříčně. Osoba zúčastněná na řízení by byla povinna strpět užívání podobného nezapsaného označení žalobkyní, jestliže by jí skutečně disponovala a jestliže by bylo starší než ochranná známka osoby zúčastněné na řízení. Žalobkyně se ho však nemůže dovolávat jako důvodu pro zápis vlastní ochranné známky. Kromě toho práva z nezapsaného označení lze uplatňovat jen na základě jejich skutečného užívání v obchodním styku. Žalobkyně ani nedoložila, že by po převodu v roce 2008 PA EXPORT a.s. tato označení s prvkem ŠKODAEXPORT nadále (již jako nezapsaná) nějak užívala. Z dokladů doložených žalobkyní nevyplývá ani to, že by taková označení před podáním přihlášky užívala žalobkyně.

[13] Pokud se pak žalobkyně dovolávala padesátileté koexistence posuzovaných označení, pak městský soud uvedl, že judikatura Soudního dvora EU (dále též „SDEU“) se vyjadřovala k pokojné koexistenci dvou ochranných známek. V případě žalobkyně nejde o posouzení otázky nebezpečí záměny, označení nejsou užívána ani pro stejné výrobky a z provedeného dokazování nevyplývá, že by na žalobkyni přešla práva k zapsaným či nezapsaným označením v roce 2011, kdy došlo k uzavření kupní smlouvy. Užívání označení po roce 2011 žalobkyně ani nedoložila. O svých obchodních aktivitách (či předchůdců) pak žalobkyně mnoho nedoložila ani pro období do roku 2009. Dovolává se zejména rozsudků krajského obchodního a vrchního soudu. Někdejší koexistence trvající od 60. let a popsaná v rozhodnutích soudů byla poplatná době a tehdejšímu okolnostem a zejména reflektovala skutečné užívání daných označení konkrétními subjekty. Na toto užívání ale žalobkyně právně ani fakticky nenavázala. Navíc i odkazovaný spor dokládá, že nešlo o pokojné užívání.

[14] I pokud městský soud vzal v úvahu, že právo k nezapsaným označením ve smyslu § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách je svojí povahou určitou nepromlčitelnou „licencí“ jako obrana proti jinak absolutnímu právu vlastníka ochranné známky, nelze toto právo uplatňovat ve vztahu k zápisu ochranné známky. Nepromlčitelnost této „licence“ neznamená, že jí lze argumentovat bez jakéhokoliv omezení. Aby se uživatel mohl práv k nezapsanému označení, a tedy i jejich nepromlčitelnosti, dovolávat, musí jít o práva založená na reálném užívání. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že neužívání označení po dobu 5 let před podáním přihlášky je jasným indikátorem toho, že nelze hovořit o trvajících právech z nezapsaného označení, a dovozovat tak možnou koexistenci. Tím

však předseda neformuloval konkrétní formální pravidlo a už vůbec se nejednalo o nosný důvod napadených rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a OZNŘ

[15] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou založila na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[16] Stěžovatelka zdůraznila, že pro zamítnutí přihlášky dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách musí být naplněny kumulativně všechny v něm stanovené podmínky. Ani jedna z nich však není splněna.

[17] Městský soud v napadeném rozsudku připustil nejednoznačnost závěrů ohledně vymezení známek s dobrým jménem, ale označil je za formulační nepřesnost. Dané pochybení však bagatelizoval a argumentoval zásadou procesní ekonomie, neboť k naplnění namítaného důvodu postačí existence jedné ochranné známky s dobrým jménem. Realizace této zásady však nesmí být na újmu účastníkům řízení – zde právní jistotě stěžovatelky, které znemožňuje efektivní uplatnění práv. Mohla by se totiž domáhat zneplatnění ochranných známek, které jí brání v zápisu její ochranné známky. Mohla by pak podat návrh na neplatnost všech takových známek a měla by následně jistotu, že její přihlášku již žalovaný nezamítne. Žalovaný by musel znovu posuzovat dobré jméno namítaných ochranných známek, což je naopak v rozporu se zásadou procesní ekonomie.

[18] Co do prokázání dobrého jména namítané ochranné známky městský soud pouze přejímá závěry předsedy žalovaného, ale nepřezkoumal relevanci a přiměřenost předložených důkazů včetně závěru, že osoba zúčastněná na řízení je historicky a dlouhodobě jedním z nejvýznamnějších českých průmyslových podniků, primárně výrobce automobilů, a že má slovní ochranná známka „ŠKODA“ silné dobré jméno a dlouhodobě výjimečné postavení na českém trhu, včetně společnosti namítajícího a obecně „značky Škoda“. Z předložených důkazů tyto závěry dovodit nelze. Správní orgán při rozhodování musí vycházet pouze z provedených důkazů, nikoliv z vlastních znalostí. Předložené důkazy jsou sice obsáhlé, ale nevypovídají samy o sobě o dobrém jménu ochranné známky „ŠKODA“. Nelze z nich dovodit postavení osoby zúčastněné na řízení v kontextu celého českého průmyslu. Výjimečné postavení a silné dobré jméno na českém trhu lze dovodit na základě důkazů posuzujících český trh jako celek. Ty však osoba zúčastněná na řízení nepředložila.

[19] Naopak realitu na českém trhu vykresluje důkaz předložený stěžovatelkou – výpis z obchodního rejstříku, podle kterého na českém trhu figuruje 50 subjektů, jejichž obchodní firma obsahuje prvek „ŠKODA“. Žádný důkaz obsažený ve spise nevypovídá o specifickém postavení osoby zúčastněné na řízení mezi těmito subjekty. Takový důkaz by mohl představovat např. průzkum trhu, podle kterého si průměrný spotřebitel pod uvedeným označením vybaví právě osobu zúčastněnou na řízení. Z ničeho neplyne, že by si spotřebitel pod označením ŠKODA vybavil právě osobu zúčastněnou na řízení, nikoliv jinou osobu uvedenou ve výpisu z obchodního rejstříku.

[20] Nezohledněním starších rozhodnutí soudů došlo k zásahu do právní jistoty stěžovatelky, která nesouhlasí, že rozsudky krajského obchodního a vrchního soudu vychází z jiného skutkového stavu a týkají se jiného předmětu řízení. Týkají se totiž povědomí

pokračování

spotřebitelů o označeních „ŠKODAEXPORT“ a ve vztahu k právnímu předchůdci stěžovatelky. Stav popsany v rozsudcích trval minimálně do roku 2011 a do podání přihlášky v roce 2016 nemohlo dojít rozumně ke snížení povědomí spotřebitelů. Podle stěžovatelky je podstatné, že civilní soudy posuzovaly nároky podle § 15 odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách. Soud mylně tvrdí, že všeobecně známá ochranná známka není totéž jako známka s dobrým jménem. Nicméně podle rozsudku městského soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 2 Ca 43/2005 - 60, může být známka s dobrým jménem jak ochrannou známkou formálně registrovanou, tak známkou všeobecně známou. Institut všeobecně známé ochranné známky dle zákona č. 137/1995 Sb. je tedy širším pojmem a zahrnuje v sobě institut dobrého jména i všeobecně známé ochranné známky dle zákona o ochranných známkách. Pokud soudy hodnotily všeobecnou známost, nutně posuzovaly také dobré jméno podle současné právní úpravy. Závěry rozsudku obchodního soudu je proto nutné vztáhnout také na nyní posuzovaný případ.

[21] Za nepřiléhavý pak stěžovatelka považuje odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 30/2007 - 212, neboť v odkazované části se pouze *obiter dictum* poukazuje na nejednoznačnost dřívějšího rozhodnutí městského soudu. Stěžovatelka považuje za svévoli, že městský soud vycházel z tohoto jen o málo mladšího rozhodnutí, zatímco rozsudky civilních soudů označil za irelevantní.

[22] Podle stěžovatelky neobstojí ani závěry o vytvoření si spojení mezi osobou zúčastněnou na řízení a posuzovanými označeními, neboť osoba zúčastněná na řízení v tomto ohledu neunesla důkazní břemeno – tedy že si průměrný spotřebitel spojí označení „ŠKODA“ právě s ní a nikoliv s dalšími známými společnostmi, které mají tento prvek v obchodní firmě. Tím spíše nelze dovodit, že takové spojení si spotřebitel učiní mezi spornými označeními a označením „ŠKODA“.

[23] Stěžovatelka nesouhlasí, že zápisem sporných označení by došlo k jejímu zvýhodnění, neboť by muselo dojít ke změně oproti dosavadnímu stavu. Stěžovatelce totiž svědčí práva k nezapsaným označením, která dlouhodobě užívali její právní předchůdci, a to minimálně do roku 2011. Tato práva přešla na stěžovatelku. Ta netvrdila, že by na ni přešla práva k obchodní firmě či ochranné známce, nýbrž k nezapsaným označením. Na základě toho může jednak bránit zápisu shodné ochranné známky, jednak může označení i nadále užívat, i pokud by jí v tom jinak bránilo právo shodné nebo podobné ochranné známky. Stěžovatelka se totožně jako v žalobě dovolává přechodu nezapsaných označení na základě kupní smlouvy, jakož i ze zákona. Stěžovatelka se této skutečnosti nedomáhá jako důvodu pro zápis známky, nýbrž tvrdí, že jí s ohledem na práva k nezapsaným označením nemůže v důsledku zápisu shodných ochranných známek vzniknout žádná výhoda.

[24] Nezapsaná označení byla užívána více než 50 let, a to i se souhlasem osoby zúčastněné na řízení, a jejich neužívání po určitou dobu neznamená, že již netrvají, jak mylně dovodil soud v bodě 88 napadeného rozsudku, neboť tato práva se podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 2014, sp. zn. 23 Cdo 3790/2011, nepromlčují. Na dřívější užívání tak může oprávněný subjekt kdykoliv navázat.

[25] Stěžovatelka dále nesouhlasí se zamítnutím přihlášek ve vztahu ke všem navrhovaným výrobkům, neboť z judikatury Soudního dvora EU plyne, že spojení mezi označeními nevznikne, pokud jsou si výrobky nebo služby natolik vzdálené, že označení nevyvolá dojem spojení s namítanými ochrannými známkami. Pokud

by si průměrný spotřebitel vytvořil spojení mezi spornými označeními a namítanou ochrannou známkou, pak jediné ve vztahu k výrobkům ve třídě (12) *automobily*. Stěžovatelka specifikovala výrobky, které jsou vzdálené, tím, že vymezila jako jediné podobné právě automobily. To je pak v souladu se závěry případu řešeného městským soudem pod sp. zn. 8 A 283/2010. Osoba zúčastněná na řízení neprokázala dobré jméno namítané ochranné známky, natož vyšší intenzitu. Proto nebylo možné přihlášky zamítnout pro žádné výrobky, již vůbec ne pro výrobky jiné třídy než třídy 12.

[26] Řádným důvodem pro užívání sporných označení představují práva k nezapsaným označením, která na stěžovatelku přešla. Pokud městský soud považoval rozsudek Soudního dvora EU ve věci Budějovický Budvar za nepřiléhavý, neboť se týkal koexistence dvou ochranných známek, domnívá se stěžovatelka, že jde o formalistický přístup. Jeho závěry je třeba aplikovat také na koexistenci ochranné známky a nezapsaného označení. Dále stěžovatelka odkazuje na rozhodnutí předsedy žalovaného ve věci Milka vs. Mila.

[27] Stěžovatelka upozorňuje, že smlouvou z roku 1990 právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení vyjádřil souhlas s tím, že označení „ŠKODAEXPORT“ bude užívat odlišný subjekt, a tedy zjevně neměl za to, že užíváním tohoto označení bude neoprávněně těžit z dobrého jména jeho ochranných známek. Tento souhlas nelze svévolně odvolat

[28] Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadený rozsudek, tak napadená rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[29] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na napadená rozhodnutí s tím, že je zřejmé, u které ochranné známky byla prokázána existence dobrého jména – tu pak osoba zúčastněná na řízení dostatečně prokázala předloženými důkazy. Předseda žalovaného hodnotil důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti na str. 36 až 49 napadených rozhodnutí. Ačkoliv většina důkazů pochází z let 2016–2018, lze z nich nepochybně dovodit existenci dobrého jména namítané ochranné známky již k datu podání přihlášky. Např. zpráva ČTK ze dne 19. 5. 2017 uvádí, že Škoda sponzoruje mistrovství světa v hokeji již 25 let, informuje rovněž o rekordním prodeji automobilů v roce 2016. Tyto údaje pak odpovídají dalším důkazům. Žalovaný pak konkrétně odkazuje na důkazy s datem před podáním přihlášky i na zprávy z celostátních médií, které referují o dlouhodobém výjimečném postavení automobilky Škoda na českém trhu a opakovaných vítězstvích v soutěžích. Městský soud pouze nepřevzal závěry napadených rozhodnutí, ale dostatečně přesvědčivě vysvětlil, proč je považuje za správné. K žalobním námitkám se vyjádřil v rozsahu a míře konkrétnosti, které jim odpovídají.

[30] Žalovaný má za to, že jak jeho předseda, tak městský soud dostatečně zdůvodnili, proč stěžovatelkou odkazované starší rozsudky nejsou pro věc přílehavé. Civilní soudy neřešily zápisnou způsobilost označení, ale spor týkající se užívání obchodní firmy a nekalé soutěže. Stěžovatelka odlišnosti těchto případů ignoruje. Žalovaný se ztotožňuje s body 57, 58 a 60 napadeného rozsudku.

[31] V daném případě byla správně zjištěna vyšší podobnost dotčených označení, přičemž pojem „*vytvoření si spojení*“ je třeba chápat širěji než „*nebezpečí záměny*“. Spojení si spotřebitelé mohou mezi označeními vytvořit, aniž by je zaměňovali. Co se týče odůvodnění dominance prvku „ŠKODA“ ve sporných označeních a pouze popisného charakteru prvku „EXPORT“, jakož i významné pozici osoby zúčastněné na řízení

pokračování

na českém trhu, setrvává žalovaný na svých závěrech a uvádí, že důkazní sílu podkladů předložených osobou zúčastněnou na řízení nijak nesnižuje počet obchodních firem zapsaných v obchodním rejstříku s prvkem „ŠKODA“. Stěžovatelka relevantně nezpochybnila pravděpodobnost vytvoření si spojení mezi danými označeními.

[32] Podmínka těžení z rozlišovací způsobilosti či dobrého jména namítané ochranné známky bez řádného důvodu předpokládá asociaci daných označení, která umožňuje přenesení atraktivity a prestiže na sporné označení. To je naplněno tím spíše, že podobnost je vysoká a namítaná ochranná známka má silné dobré jméno a výjimečné postavení na trhu.

[33] Žalovaný náležitě zdůvodnil, proč zamítl přihlašovaná označení i ve vztahu k nepodobným výrobkům a službám (str. 73 a 74 napadených rozhodnutí). Odkazované rozhodnutí sp. zn. 8 A 283/2010 (AAA vs AAA Club – Escort) vychází z odlišných skutkových okolností.

[34] Žalovaný nesouhlasí s argumentací stěžovatelky, podle které na ni přešla v roce 2011 práva k nezapsaným označením, když její předchůdce, od něhož je měla nabýt, převedl práva k ochranné známce „ŠKODAEXPORT“ i obchodní firmu v roce 2008 na třetí osobu, a stěžovatelka nedoložila, že by v letech 2008 až 2011 práva k nezapsaným označením v obchodním styku užíval, ani že by je po roce 2011 užívala stěžovatelka. Námitky založené na pokojné koexistenci sporných označení a existenci řádného důvodu jsou tudíž nedůvodné. Institut práv k nezapsaným označením nelze uplatnit pro podporu oprávněnosti zápisu ochranné známky.

[35] Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[36] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že námitky o nepřezkoumatelném vymezení ochranných známek s dobrým jménem jsou s ohledem na odůvodnění napadeného rozsudku liché. Stěžovatelka může podat návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky za neplanou proti kterékoliv ze známek uplatňovaných osobou zúčastněnou na řízení. Napadená rozhodnutí ani napadený rozsudek využití těchto práv stěžovatelce nijak nebrání. Ze zákona ani ustálené rozhodovací praxe neplyne povinnost žalovaného posoudit samostatně všechny namítané ochranné známky.

[37] Z důkazů předložených osobou zúčastněnou na řízení je zřejmé, že působí na trhu v řadě průmyslových odvětví (nikoliv pouze v automobilovém průmyslu), se kterými si ji koncoví spotřebitelé spojují. Stejně tak z nich plynou stěžovatelkou zpochybněné závěry. Osoba zúčastněná na řízení odkazuje na konkrétní důkazy, z nichž tato tvrzení vyplývají.

[38] Co se týče starších civilních rozsudků, jichž se stěžovatelka dovolává, jejich závěry se vztahují k označení „ŠKODAEXPORT“, v němž se oba prvky píší dohromady, zatímco navrhovaná ochranná známka se skládá ze dvou samostatných slov. Skutkové okolnosti věci jsou tudíž odlišné. Obdobně jako žalovaný a městský soud pak osoba zúčastněná na řízení uvádí, že z předložených důkazů nevyplývá, že by stěžovatelka nabyla práva k nezapsaným označením či obchodní firmě „ŠKODAEXPORT“. Pokud na stěžovatelku nepřešla práva k ochranné známce a obchodní firmě, nemohla na ni přejít ani z nich odvozená práva k nezapsaným označením.

[39] S ohledem na prokázané silné dobré jméno namítané ochranné známky neobstojí argumentace stěžovatelky založená na počtu subjektů zapsaných v obchodním rejstříku pod obchodní firmou s prvkem „ŠKODA“. Stěžovatelkou výslovně jmenované subjekty ŠKODA TRANSPORTATION a.s. a ŠKODA INVESTMENT a.s. užívají tento prvek ve své obchodní firmě na základě licence udělené osobou zúčastněnou na řízení.

[40] Ačkoliv společnost ŠKODAEXPORT a.s. byla fakticky právním předchůdcem stěžovatelky, v době, kdy za ni insolvenční správce (dlužníka PA EXPORT, a.s.) uzavřel se stěžovatelkou kupní smlouvu o převodu podniku, již práva k ochranné známce ani obchodní firmě tohoto znění neměla. Skutečnosti tvrzené stěžovatelkou (o užívání nezapsaných označení více než 50 let) tudíž nemohou vylučovat možnost těžení z rozlišovací způsobilosti a dobrého jména namítané ochranné známky. Navíc ani případná práva k nezapsaným označením nemají v námitkovém řízení význam. Tento institut pouze vylučuje možnost vymáhat práva z ochranné známky při užívání shodného či podobného označení, tedy při reálném užití na trhu. Nemá však význam při podání přihlášky ochranné známky.

[41] S ohledem na silné dobré jméno namítané ochranné známky je irelevantní odkaz na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-252/07, neboť uplatněný námitkový důvod se na shodnost či podobnost výrobků neváže, výklad stěžovatelky pak popírá podstatu ochrany dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách. Tento důvod se uplatní nejen ve vztahu k podobným či shodným výrobkům. Z podstaty věci pak nebylo třeba vyjadřovat se jednotlivě ke stovkám výrobků napříč 29 třídami, které stěžovatelka do přihlášek zahrнула.

[42] Stěžovatelka neprokázala žádný řádný důvod užívání nezapsaných označení, který tvrdila. Podstata a obsah těchto práv je navíc odlišná od práv z ochranné známky. Proto skutečně není relevantní odkazovaný rozsudek ve věci Budějovický Budvar, který se týkal dvou ochranných známek. Totéž platí pro věc Milka vs. Mila. Osoba zúčastněná na řízení se ztotožňuje se závěry městského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[43] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[44] Kasační stížnost **není** důvodná.

[45] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského (městského) soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Přezkoumá-li krajský (městský) soud

pokračování

rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které pro chybějící odůvodnění nebo pro nesrozumitelnost nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91).

[46] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek městského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí, které odpovídá obsahu žaloby a reaguje odpovídajícím způsobem na žalobní námitky. Nelze přisvědčit námitkám stěžovatelky, že městský soud pouze převzal závěry napadených rozhodnutí. Pokud stěžovatelka dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z toho, že jsou podle ní nepřezkoumatelná již rozhodnutí předsedy žalovaného (resp. prvostupňová rozhodnutí), Nejvyšší správní soud se k tomu vyjádří dále.

[47] Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení do rejstříku nezapíše na základě námitek vlastníka *starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, bez ohledu na to, zda má být přihlašované označení zapsáno pro shodné, podobné nebo nepodobné výrobky nebo služby, pro které je starší ochranná známka chráněna, a jde o starší ochrannou známku, která má v České republice a v případě ochranné známky Evropské unie na území Evropské unie dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení bez řádného důvodu by neoprávněně těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu.*

[48] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že všechny podmínky uvedené v citovaném ustanovení musí být splněny kumulativně, aby byl vlastník namítané ochranné známky se svými námitkami úspěšný. Stěžovatelka vymezila 5 podmínek, které jednotlivě zpochybňuje, a v návaznosti na to člení také svou argumentaci. Její argumenty se však často opakují. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 As 138/2021 - 46, vymezil na základě § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách dvě hlavní podmínky, jejichž splnění vede k zamítnutí přihlášených označení, a to následovně: 1) porovnávání označení jsou shodná nebo podobná a 2) užívání přihlašovaného označení by bez řádného důvodu neoprávněně těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu. Nejvyšší správní soud proto nebude posuzovat splnění podmínek izolovaně v pěti krocích, jak to činí stěžovatelka, ale bude se její argumentací v návaznosti na obsah napadených rozhodnutí a napadeného rozsudku zabývat celistvěji. Nejdříve bude zkoumat otázky týkající se a) dobré pověsti namítané ochranné známky, dále se bude zabývat b) podobností porovnávaných označení, a nakonec c) podmínkou neoprávněného těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky bez řádného důvodu.

[49] Nutno podotknout, že stěžovatelka si vybrala pouze některé argumenty správních orgánů, jakož i městského soudu, s nimiž polemizovala. Jiné nechala stranou, a nezpochybnila tak závěry přijaté v napadených rozhodnutích a napadeném rozsudku v jejich úplnosti. To značně oslabuje přesvědčivost uplatněných námitek.

a) Dobré jméno starší ochranné známky

[50] Předně je třeba posoudit námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí s ohledem na vymezení ochranných známek s dobrou pověstí. Stěžovatelka trvá na tom, že městským soudem uznaná formulační nepřesnost prvostupňových rozhodnutí způsobuje

jejich nepřezkoumatelnost (a v návaznosti na to také napadených rozhodnutí předsedy žalovaného i napadeného rozsudku) a že se žalovaný měl zabývat existencí dobrého jména u všech ochranných známek, které označila osoba zúčastněná na řízení.

[51] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s odůvodněním obsaženým v bodě 44 napadeného rozsudku. Pokud žalovaný uvedl, že dobré jméno získaly ochranné známky namítajícího, především pak slovní ochranná známka „ŠKODA“ č. 111112A s prioritou ze dne 5. 11. 1929, působí tato formulace dojmem, že žalovaný shledal dobré jméno u více ochranných známek. Nicméně v kontextu dalšího odůvodnění je zřejmé, že žalovaný měl za prokázané splnění podmínek dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách pouze ve vztahu k ochranné známce č. 111112A. Není přitom povinností žalovaného posuzovat existenci dobrého jména všech ochranných známek označených osobou zúčastněnou na řízení, neboť k naplnění zákonného důvodu pro zamítnutí přihlášek sporných označení postačuje označit pouze jednu ochrannou známku s dobrým jménem, která brání zápisu sporných označení.

[52] Není pak v souladu se zásadou procesní ekonomie, aby žalovaný posuzoval s ohledem na hypotetická řízení existenci dobrého jména také dalších ochranných známek. Stěžovatelce nic nebrání, aby podala návrh na prohlášení neplatnosti všech ochranných známek označených osobou zúčastněnou na řízení (jak tato sama uvedla). Nelze pak předjímat, že by nastala situace popisovaná stěžovatelkou, tedy že by postupně uspěla se svými návrhy na prohlášení neplatnosti ochranných známek osoby zúčastněné na řízení, které by podávala v návaznosti na to, která z označených ochranných známek brání zápisu sporných označení. Jednak by stěžovatelka nemusela uspět hned se svým návrhem proti ochranné známce č. 111112A, jednak, jak již bylo uvedeno, nic jí nebrání, aby napadla současně všechny označené ochranné známky. Možnost vyvolat takové řízení však není důvodem pro závěr o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí či dovozování povinnosti žalovaného zabývat se podrobně všemi označenými ochrannými známkami, jestliže závěry jeho rozhodnutí obstojí ve vztahu k jedné ochranné známce, kterou řádně identifikoval.

[53] Nejvyšší správní soud neshledal důvodné ani námitky, podle kterých osoba zúčastněná na řízení neprokázala existenci dobrého jména namítané ochranné známky, již vůbec pak takové intenzity, jak uzavřely správní orgány a městský soud. Částečně jsou pak kasační námitky nepřijatelné, neboť je stěžovatelka v žalobě neuplatnila (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[54] Stěžovatelka v žalobě pouze obecně namítala, že učiněné závěry nevyplývají z důkazů předložených osobou zúčastněnou na řízení a konkrétně zpochybňovala důkazy, které byly datovány po dni podání přihlášek. Netvrdila však, že silné dobré jméno lze určit pouze na základě důkazů posuzujících český trh jako celek a že osoba zúčastněná na řízení takové důkazy nepředložila. Dále pak výpisem z obchodního rejstříku nezpochybňovala existenci dobrého jména, nýbrž podmínku vytvoření si spojení mezi porovnávanými označeními. Pro řízení o kasační stížnosti je stěžejní, jaké žalobní body a v jaké míře podrobnosti žalobce uplatnil v řízení před krajským (zde městským) soudem. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž brání tomu, aby v kasační stížnosti byly uplatňovány takové důvody, které nemají předobraz v žalobních bodech, ačkoliv tomu objektivně nic nebránilo. Předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti je totiž rozsudek krajského (městského) soudu. Ten je při posuzování žaloby vázán řádně a včas vymezenými žalobními body,

pokračování

příčemž obsahové zaměření v nich uplatněné argumentace a míra její podrobnosti jsou určující pro to, z jakých hledisek a v jaké míře podrobnosti se může krajský (městský) soud zabývat zákonností rozhodnutí žalovaného (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Stěžovatelka tak již značnou nekonkrétností některých žalobních bodů předurčila, do jaké hloubky budou moci soudy přezkoumávat závěry napadených rozhodnutí, což nemohla zvrátit ani kasační stížností.

[55] Specifikace kritérií pro přiznání statutu ochranné známky s dobrým jménem je ponechána soudní judikatuře. SDEU v rozsudku ze dne 14. 9. 1999, ve věci *C-375/97, General Motors Corporation v. Yplon*, dovodil, že základní podmínkou pro závěr, že ochranná známka požívá dobrého jména, je dostatečný stupeň známosti o dané ochranné známce u relevantní veřejnosti. Okruh veřejnosti, v němž musí být ochranná známka známá, se posuzuje vzhledem k výrobkům nebo službám, pro něž je daná ochranná známka zapsána; nemusí se jednat pouze o širokou veřejnost, ale i o „specializovanou veřejnost“. Požadovaný stupeň známosti se považuje za dosažený, jestliže ochrannou známku zná podstatná část relevantní veřejnosti (k tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 6 As 71/2018-37).

[56] Dobré jméno ochranné známky je neurčitý pojem. Jeho zhodnocení a posouzení toho, zda některá ochranná známka požívá dobrého jména, závisí výlučně na skutkovém posouzení dané věci správním orgánem. Nejvyšší správní soud ve své dřívější rozhodovací činnosti dovodil, že *„dobré jméno je u ochranné známky vyjádřením toho, že veřejnost známku v důsledku jejího užívání zná a spojuje ji s dobrými vlastnostmi, které od výrobků nebo služeb takto označených očekává, a věnuje jí svou důvěru. Ochrana poskytovaná známce s dobrým jménem není podmíněna zjištěním, že mezi známkou s dobrým jménem a označením existuje takový stupeň podobnosti, že by v příslušné části veřejnosti existovala mezi nimi pravděpodobnost záměny. Pro stupeň podobnosti mezi známkou s dobrým jménem a označením je postačující, že si příslušná část veřejnosti vytvoří spojení mezi označením a známkou“* (srov. rozsudek ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006-97, č. 1064/2007 Sb. NSS).

[57] Nejvyšší správní soud se již rozsudkem ze dne 27. 10. 2011, č. j. 8 As 21/2011 - 117, vyslovil k otázce okruhu důkazů, na jejichž základě lze prokazovat dobré jméno ochranné známky. Dle citovaného rozhodnutí *„k existenci dobrého jména je tedy nutno prokázat, že relevantní okruh spotřebitelů bude bez dalšího očekávat dobrou kvalitu (jakýchkoliv) výrobků či služeb, pokud budou označeny namítanou ochrannou známkou. Způsoby prokázání takové skutečnosti mohou být různé (např. vysoký podíl výrobků či služeb označených namítanou ochrannou známkou na relevantním trhu, hodnocení výrobků a služeb ve spotřebitelských průzkumech, jejich hodnocení v odborném tisku apod.), nicméně musejí být dostatečně spolehlivé.“* Žalovanému bylo ve správním řízení osobou zúčastněnou na řízení předloženo značné množství důkazního materiálu týkajícího se činnosti osoby zúčastněné na trhu, jejích investic do jména značky prostřednictvím sponzoringu významných sportovních akcí (a dalších), tiskové zprávy z celostátních médií o její činnosti, rekordním objemu prodeje automobilů, jakož i o vítězstvích v soutěžích atd. Správní orgány tedy vycházely právě z takových důkazů, které jsou pro prokázání dobrého jména ochranné známky dle uvedené judikatury potřeba.

[58] Žalovaný (resp. jeho předseda) a posléze i městský soud rozebrali, ze kterých konkrétních důkazů dovodili (městský soud částečně odkazem na napadená rozhodnutí), že osoba zúčastněná na řízení prokázala, že je historicky a dlouhodobě *„jedním*

z nejvýznamnějších českých průmyslových podniků, primárně výrobce automobilů“ a dále prokázala „silné dobré jméno namítané slovní ochranné známky ‚ŠKODA‘ a dlouhodobě výjimečné postavení této ochranné známky i společnosti namítajícího a obecně ‚značky Škoda‘ na českém trhu“. Na konkrétní argumentaci městského soudu stěžovatelka nijak nereaguje a tyto závěry pouze obecně odmítá s tím, že relevantní by byly jiné konkrétní důkazy (aniž by adekvátně zpochybnila důkazy, které za podstatné označili předseda žalovaného a potažmo městský soud). S ohledem na obecnost námitek je pak dostatečná a správná reakce městského soudu, který odkázal na příslušnou část odůvodnění napadených rozhodnutí, kde předseda žalovaného konkrétně hodnotí jednotlivé důkazy (všechny předložené osobou zúčastněnou na řízení) i v jejich vzájemné souvislosti (a to vskutku podrobně a přesvědčivě – viz na str. 37 až 49 napadených rozhodnutí). Některé důkazy navíc označil za irelevantní, resp. nevypovídající objektivně o dobrém jménu namítané ochranné známky před podáním přihlášek. Nejsou proto důvodné námitky, že správní orgány hodnotily důkazy tendenčně ve prospěch osoby zúčastněné na řízení nebo že by jejich závěry nevyplývaly výhradně z důkazů, které předložila osoba zúčastněná na řízení (jejich výčet viz str. 32 až 36 napadených rozhodnutí).

[59] Pokud stěžovatelka odkazuje na judikaturu, podle které nepostačí, jestliže namítající předloží průzkum provedený pouze mezi svými klienty, pak Nejvyšší správní soud tuto judikaturu nijak nezpochybňuje, nicméně z ní nelze na podkladě posuzovaného případu cokoliv dovozovat, neboť osoba zúčastněná na řízení se neomezila na průzkum pouze mezi svými klienty. Naopak předložené důkazy se vztahují k povědomí spotřebitelů o automobilové značce ŠKODA obecně. Nejvyšší správní soud dodává, že není nutné, aby se jednalo o průzkum trhu v podobě, jakou požaduje stěžovatelka. Podstatné je, že osoba zúčastněná na řízení předložila značné množství důkazů, ze kterých jednoznačně vyplývá silné dobré jméno namítané ochranné známky na trhu tak, jak to dovodily správní orgány. Úplnost či věrohodnost těchto dokladů by jistě bylo možno zpochybnit jinými listinami; takové listiny však stěžovatelka nepředložila (vyjma výpisu z obchodního rejstříku, který však existenci dobrého jména namítané ochranné známky nijak nevyvrací) a omezila se na kategorické odmítnutí předložených důkazů a z nich vyvozených závěrů, aniž uplatnila jakékoli věcné argumenty.

b) Podobnost porovnávaných označení, resp. vytvoření spojení mezi označeními

[60] Stěžovatelka nepovažuje porovnávaná označení za dostatečně podobná. Domnívá se, že dřívější rozsudky krajského obchodního a vrchního soudu jí založily legitimní očekávání ohledně posouzení podobnosti porovnávaných označení. Nesouhlasí s odlišením odkazované kauzy od nyní posuzovaného případu, které provedly správní orgány a městský soud.

[61] Dvě označení si jsou podobná, pokud jsou z pohledu relevantní veřejnosti alespoň částečně shodná v jednom nebo více relevantních aspektech (srov. rozhodnutí Tribunálu ze dne 27. 11. 2007 ve věci T-434/05, *Gateway/OHIM-Fujitsu, Siemens Computers*). Pro posouzení stupně podobnosti mezi označeními je nezbytné určit stupeň vizuální, fonetické nebo významové podobnosti mezi nimi a, je-li to vhodné, určit důležitost, která má být těmto různým prvkům přisouzena, při zohlednění kategorie relevantních výrobků a okolností, za nichž jsou uváděny na trh (rozhodnutí SDEU ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-235/05, *L'Oréal*).

pokračování

[62] Platí přitom, že čím vyšší rozlišovací způsobilost dřívější ochranné známky, tím vyšší riziko nebezpečí záměny (SDEU ve věci C-251/95, *Sabel*, bod 24). Pro stupeň podobnosti mezi ochrannou známkou s dobrým jménem a označením postačí, že si příslušná část veřejnosti vytvoří spojení mezi označením a ochrannou známkou. Není tak třeba, aby podobnost mezi ochrannou známkou s dobrým jménem a označením používaným třetími osobami dosáhla takového stupně, aby ze strany dotčené veřejnosti existovalo nebezpečí záměny (rozsudek *Adidas-Salomon* a rozsudek Soudního dvora ze dne 10. 4. 2008, *Adidas a Adidas Benelux*, C-102/07, EU:C:2008:217, body 40 až 42).

[63] Podle rozsudku SDEU ze dne 27. 11. 2008 ve věci C-252/07, *Intel*, existence spojení mezi starší ochrannou známkou s dobrým jménem a pozdější ochrannou známkou musí být posuzována celkově, s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům projednávaného případu. SDEU v tomto rozsudku s ohledem na prakticky totožné znění a účel čl. 4 odst. 4 písm. a) a čl. 5 odst. 2 směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. 12. 1998, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, dospěl k závěru, že výklad čl. 5 odst. 2 této směrnice obsažený v rozsudcích *Adidas-Salomon* a *Adidas a Adidas Benelux* platí rovněž pro čl. 4 odst. 4 písm. a) [bod 25 rozsudku *Intel*]. Konkrétně uvedl, že „*zásahy uvedené v čl. 4 odst. 4 písm. a) směrnice, pokud k nim dojde, jsou následkem jistého stupně podobnosti mezi starší a pozdější ochrannou známkou, kvůli níž dotčená veřejnost vidí mezi těmito dvěma ochrannými známkami souvislost, tedy vytvoří si mezi nimi spojení, i když je nezaměňuje*“ (bod 30 rozsudku *Intel*). Z výše uvedeného tak vyplývá, že pro účely § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách je rozhodné, zda si příslušná část veřejnosti vytvoří spojení mezi ochrannou známkou s dobrým jménem a přihlašovaným označením. Není proto třeba, aby podobnost dosáhla takového stupně, aby existovalo nebezpečí záměny, jak vyžaduje § 7 odst. 1 písm. a) téhož zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006-97, č. 1064/2007 Sb. NSS).

[64] V rozsudku ze dne 29. 5. 2023, č. j. 7 As 79/2021 - 60, Nejvyšší správní soud konstatoval, že výše uvedené závěry (viz odst. [62] a [63]) jsou plně použitelné i na důvod neplatnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách v tehdejší znění [nyní se týkají tytéž závěry písm. c) téhož ustanovení]. Rozdíl je totiž pouze v tom, zda namítaná ochranná známka Společenství získala dobré jméno v Evropské unii podle čl. 4 odst. 3 shora citované směrnice, nebo zda podle čl. 4 odst. 4 písm. a) této směrnice národní ochranná známka získala dobré jméno v konkrétním členském státě. V obou případech se však vyžaduje takový stupeň podobnosti, že si dotčená veřejnost mezi ochrannou známkou s dobrým jménem a označením vytvoří spojení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 4 As 72/2018-45).

[65] V rozsudku *Intel* se SDEU vyjádřil mimo jiné i k relevantním faktorům, které je třeba zohlednit při hodnocení existence spojení mezi posuzovanými označeními. Mezi ně patří stupeň podobnosti mezi kolidujícími ochrannými známkami; povaha výrobků nebo služeb, pro které jsou zapsány kolidující ochranné známky, včetně míry blízkosti nebo rozdílnosti těchto výrobků nebo služeb, jakož i dotčené veřejnosti; intenzita dobrého jména starší ochranné známky; stupeň vnitřní rozlišovací způsobilosti nebo rozlišovací způsobilosti získané užíváním starší ochranné známky a existence nebezpečí záměny u veřejnosti (body 41 a 42; obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2023, č. j. 8 Afs 115/2021 - 122).

[66] Podle rozsudku Tribunálu ze dne 10. 3. 2021 ve věci T-693/19, *Kerry Luxembourg Sàrl*, vzhledem k nízké nebo dokonce velmi nízké rozlišovací způsobilosti nejsou popisné prvky ochranné známky veřejností obecně považovány za dominantní v celkovém dojmu, který tato ochranná známka vyvolává, ledaže by zejména z důvodu jejich postavení nebo velikosti na spotřebitele pravděpodobně zapůsobily a ten si je poté zapamatoval. Podle rozsudku Tribunálu ze dne 14. 7. 2005 ve věci T-312/03, *SELENIUM*, v případě, že je kombinovaná ochranná známka složena ze slovních a obrazových prvků, slovní prvky jsou v zásadě považovány za dominantní, jelikož průměrný spotřebitel snadněji odkáže na dotčený výrobek uvedením názvu ochranné známky než popisem jejího obrazového prvku. Podle rozhodnutí Tribunálu ze dne 13. 2. 2008 ve věci T-146/06, *Sanofi-Aventis/OHIM – GD Searle*, a ze dne 17. 3. 2004 ve spojených věcech T-183/02 a T-184/02, *MUNDICOR*, také platí, že spotřebitel přikládá větší význam první části slova, resp. otázka podobnosti první části slova je významným faktorem pro posouzení podobnosti.

[67] Ze shora citovaných závěrů aplikovaných na nyní posuzovanou věc vyplývá, že žalovaný a jeho předseda posoudili podobnost porovnávaných označení správně, jestliže rozebrali, že dominantní je prvek „ŠKODA“ a prvek „EXPORT“ u přihlašovaných známek je zcela popisný a označuje zaměření na zahraniční obchod. Vizualně, foneticky i významově spotřebitel vnímá primárně prvek „ŠKODA“. Zohlednili také, že dobré jméno namítané ochranné známky je velmi silné, neboť v takovém případě je větší pravděpodobnost, že si spotřebitel vytvoří spojení mezi namítanou ochrannou známkou a přihlašovanými označeními. Takové hodnocení totiž zcela odpovídá shora citované judikatuře.

[68] Není přitom rozhodné, že v obchodním rejstříku existuje kolem padesáti subjektů, které ve své obchodní firmě prvek „ŠKODA“ obsahují. S ohledem na prokázané velmi dobré jméno značky ŠKODA osoby zúčastněné na řízení je totiž pravděpodobné, že si tento prvek průměrný spotřebitel spojí s osobou zúčastněnou na řízení a namítanou ochrannou známkou. Tyto úvahy správních orgánů ve vztahu posuzovaným označením jsou logické, vyplývají z provedeního dokazování a stěžovatelka je relevantním způsobem nezpochybnila. Nejvyššímu správnímu soudu tak nepřisluší je přehodnocovat. Nutno zdůraznit, že tato otázka (vytvoření si spojení mezi porovnávanými označeními) je otázkou hodnocení skutkového stavu na základě zjištěných skutečností správním orgánem. Hodnocení provedenému správními orgány pak v tomto rozsahu nelze nic vytýkat. Námitky stěžovatelky tak nejsou důvodné.

[69] Pokud jde o odkazované civilní rozsudky, ztotožnil se Nejvyšší správní soud se správními orgány a městským soudem, že ve vztahu k posouzení podobnosti porovnávaných označení dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách z nich nelze vyvozovat jakoukoliv závaznost či legitimní očekávání stěžovatelky. V první řadě je třeba zdůraznit, že civilní soudy posuzovaly nekalosoutěžní nároky a hodnotily nebezpečí záměny dotčených označení, nikoliv jejich podobnost. U nebezpečí záměny se přitom vyžaduje vyšší stupeň podobnosti (viz bod [62] tohoto rozsudku). Dále pak nešlo o zápis ochranné známky, ale o nárok, kterým se předchůdce osoby zúčastněné na řízení domáhal, aby předchůdce stěžovatelky změnil obchodní firmu a přestal užívat označení „ŠKODAEXPORT“. Pro závěr, že předchůdce stěžovatelky se nedopouští nekalosoutěžního jednání, zohlednily soudy jako podstatnou okolnost skutečnost, že oba subjekty na trhu působí dlouhodobě vedle sebe a nebylo prokázáno, že by spotřebitelská

pokračování

veřejnost oba subjekty zaměňovala. Svým působením na trhu si předchůdce stěžovatelky získal postavení, na základě něhož jej spotřebitelé vnímají jako samostatný subjekt. Zaměnitelnost vyloučily proto, že označení daný subjekt dlouhodobě užívá, a to i v době posuzování daných otázek. Zjednodušeně řečeno, pro vyloučení nebezpečí záměny dotčených označení a nekalosoutěžního jednání bylo pro civilní soudy rozhodné, že tehdejší žalovaný (předchůdce stěžovatelky) dané označení i obchodní firmu dlouhodobě užíval. Stěžovatelka však neužívá ani obchodní firmu (která byla převedena na třetí subjekt), ani nezapsaná označení, a nebylo prokázáno, že by je od roku 2008 užíval předchůdce stěžovatelky. Závěrů civilních soudů se proto nemůže legitimně dovolávat.

[70] Pokud pak městský soud uvedl, že všeobecně známá ochranná známka není totéž jako známka s dobrým jménem, pak mu stěžovatelka nyní nemůže vytýkat, že se vyjádřil pouze k totožnosti (či obdobnosti) těchto pojmů, neboť právě to stěžovatelka tvrdila v žalobě. Teprve v kasační stížnosti uvádí, že institut všeobecně známé ochranné známky dle zákona č. 137/1995 Sb. je širší a zahrnuje v sobě také institut známky s dobrým jménem. S ohledem na shora uvedené je však tato argumentace zcela irelevantní.

[71] Nejvyšší správní soud připouští, že v rozsudku č. j. 7 As 30/2007 - 212 sám nehodnotil, zda je označení „ŠKODAEXPORT“ zaměnitelné s namítanou ochrannou známkou, resp. s osobou zúčastněnou na řízení, neboť v něm především v tomto rozsahu reprodukoval úvahy městského soudu, které shledal částečně rozpornými. Nicméně na posouzení rozhodných otázek městským soudem nemá odkaz na citovaný rozsudek jakýkoliv vliv.

c) Neoprávněné těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky bez řádného důvodu

[72] Stěžovatelka dále namítá, že v roce 2011 na ni v rámci převodu závodu jejího předchůdce přešla práva k nezapsaným označením, a proto nemůže neoprávněně těžit z dobrého jména namítané ochranné známky. Ačkoliv na ni nepřešla práva k obchodní firmě a ochranné známce stejného obsahu, nemění to nic na tom, že práva k nezapsaným označením nabyla v rámci převodu závodu. S tím se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[73] Ačkoliv původní společnost užívající obchodní firmu „ŠKODAEXPORT“ disponovala právy k nezapsaným označením, správní orgány i městský soud zpochybnil, že jimi disponovala také v době převodu závodu na stěžovatelku. Jednak proto, že shodnou obchodní firmu i ochrannou známku převedla v roce 2008 na třetí osobu, jednak proto, že stěžovatelka neprokázala, že by od tohoto roku její předchůdce či následně stěžovatelka sama nezapsaná označení jakkoliv užívali. Přestože se práva k nezapsaným označením nepromlčují, nelze pominout, že jejich základním definičním znakem je to, že je subjekt, který se dovolává příslušné ochrany, užívá v obchodním styku. Pokud stěžovatelka neprokázala, že je uživatelem nezapsaných označení, nemůže tvrdit, že by jí taková práva svědčila. Jak ostatně plyne z recentní judikatury, osobě, která vstoupí na trh se svými výrobky či službami, které jako první v dobré víře označí tak, aby je odlišila od výrobků a služeb jiného, a své označení v obchodním styku i nadále poctivě užívá (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem), má být zajištěno, že své označení může nerušeně užívat i poté, co si stejné (či podobné) označení později přihlásí k formální ochraně jiná osoba (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2016 ve věci sp. zn. 23 Cdo 3782/2015). Takovou osobou stěžovatelka není, resp. nic takového netvrdila.

Kromě toho prioritou namítané ochranné známky sahá až do roku 1929, a nastala tedy dříve, než měla vzniknout práva k nezapsaným označením.

[74] Omezení účinků ochranné známky podle § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách trvá pouze po dobu, po kterou je předmětné označení nepřetržitě užíváno pro výrobky či služby, s nimiž je omezení účinků ochranné známky ve prospěch předchozího uživatele tohoto označení spojeno. Ukončením užívání předmětného označení předchozím uživatelem omezení účinků ochranné známky zaniká a nemůže být znovu obnoveno (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2012 ve věci sp. zn. 23 Cdo 3412/2010, a rozsudek téhož soudu ze dne 21. 7. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3944/2019). Nelze proto přisvědčit stěžovateli, že na užívání nezapsaných označení jejím předchůdcem může kdykoliv navázat.

[75] Kromě toho ochrana práv k nezapsaným označením má ve vztahu k ochranným známkám primárně defenzivní charakter. To znamená, že uživatel těchto práv má v podstatě zákonnou licenci k užívání určitého označení proti vlastníku shodné (či podobné) ochranné známky. Jinými slovy uživatel nezapsaných označení není povinen zdržet se jejich užívání proti jinak absolutním právům vlastníka později zapsané ochranné známky (srov. § 8 odst. 1 a 2 a § 10 odst. 2 zákona o ochranných známkách). Naopak může uplatnit námitky proti zápisu shodné ochranné známky. Městský soud tak správně vyložil, že stěžovatelka se zcela nelogicky a nepřipustně dovolává práv k nezapsaným označením jako důvodu pro zápis ochranné známky, resp. jako důvodu pro to, aby po zápisu mohla těžit z dobrého jména namítané ochranné známky. Takový výklad však s ohledem na charakter práv k nezapsaným označením nelze přijmout.

[76] Lze tedy uzavřít, že veškeré námitky stěžovatelky založené na premise, že nabyla práva k nezapsaným označením, a proto nemůže neoprávněně těžit z dobrého jména namítané ochranné známky (tedy i námitky týkající se koexistence ochranné známky a nezapsaných označení), jsou nedůvodné.

d) K rozsahu zamítnutí přihlášek

[77] Stěžovatelka se domnívá, že přihlášky bylo možné zamítnout pouze ve vztahu k výrobkům ve třídě (12) automobily, neboť spojení mezi označeními nevznikne, jestliže jsou si výrobky vzdálené. Nadto osoba zúčastněná na řízení neprokázala dobré jméno namítané ochranné známky, již vůbec ne vyšší intenzity.

[78] Nejvyšší správní soud již shora zdůvodnil, že osoba zúčastněná na řízení prokázala silné dobré jméno namítané ochranné známky a dlouhodobě významné postavení podniku osoby zúčastněné na řízení na českém trhu. Proto nemůže stěžovatelka uspět se svými námitkami založenými na údajném neprokázání dobrého jména namítané ochranné známky.

[79] Ze zákona [viz § 7 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách] explicitně vyplývá, že ochranné známce s dobrým jménem se poskytuje ochrana, i pokud je pozdější podobná nebo stejná ochranná známka zapsána pro výrobky nebo služby, které nejsou podobné těm, pro něž je zapsána ochranná známka s dobrým jménem. To ostatně dovodil Nejvyšší správní soud již dříve, a to např. v rozsudcích ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 41/2009 - 145, či ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 As 138/2021 - 46. Pokud požívá

pokračování

ochranná známka osoby zúčastněné na řízení dobrého jména, pak se jí přiznává ochrana i vůči označení na nepodobné výrobky, a tedy zamítnutí přihlášek ke všem navrhovaným výrobkům bylo zákonné.

[80] Městský soud správně upozornil, že stěžovatelka nekonkretizovala jednotlivé přihlašované výrobky, pro něž by bylo dobré jméno namítané známky již příliš vzdálené, a proto její obecně formulovaná námitka nemohla být důvodná. Nelze přitom souhlasit, že dostatečně konkrétně specifikovala příliš vzdálené výrobky tím, že paušálně odmítla zamítnutí přihlášek ke všem navrhovaným výrobkům vyjma třídy (12) automobily. Není úkolem soudu, aby domýšlel argumentaci za stěžovatelku a sám procházel všechny navrhované třídy výrobků a služeb a iniciativně hodnotil, u kterých z nich by již nebylo možné těžit ze silného dobrého jména osoby zúčastněné na řízení a z jakých důvodů.

[81] Pokud se stěžovatelka odvolává na rozhodnutí SDEU ve věci *Intel*, je třeba upozornit, že již v rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 123/2012 - 136, Nejvyšší správní soud konstatoval, že SDEU v tomto rozhodnutí nijak nenaznačil, že ochrana poskytnutá ochranné známce s dobrým jménem může být dána výlučně ve vztahu k výrobkům, pro něž je tato ochranná známka zapsána. Takový závěr z citovaného rozsudku nevyplývá. K vyvozování jakýchkoliv dalších závěrů pak stěžovatelka neformulovala konkrétní námitky.

IV. Závěr a náklady řízení

[82] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[83] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rozsah jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[84] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Proto soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu